

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/376/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1410201849
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1410201849.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a členov senátu JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Zuzany Kučerovej, v právnej veci žalobcu: L.. M. G., Y.., D.. XX.X.XXXX, N. H. X, N., zastúpený: JUDr. Ján Čarnogurský, advokát, Dostojevského rad 1, Bratislava, proti žalovanému: Ú.Z. L. Z., W. Y. X, N., zastúpený: JUDr. Peter Arendacký, Železničiarska 13, Bratislava, o neplatnosť výpovede a o náhradu mzdy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV. z 8 júna 2016, č.k. 22C 61/2010-381, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v rozsahu 100%.
O výške náhrady trov tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na náhradu mzdy z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru výpoveďou. Rozhodnutie o trovách konania si vymienil po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Súd prvej inštancie z vylúchu žalobcu zistil, že pokiaľ ide o náhradu mzdy z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru výpoveďou, žalobca vychádzal z priemerného zárobku vyčísleného žalovaným, ktorý bral ako základ pre vyplatenie odstupného. Uviedol, že L.. C. mu nikdy neponúkol prácu vo svojom oddelení. Stretávali sa spolu na vedeckej rade, ale práca v jeho oddelení žalobcovi nebola ponúknutá. Bol direktívne pridelený k riaditeľovi. V súvislosti so zrušením oddelenia mu iná práca ako u riaditeľa ponúknutá nebola. S prácou v rozsahu svojej kvalifikácie súhlasil, avšak jednalo sa o prácu na neexistujúcom projekte. Po tom ako si organizácia zrejme uvedomila, že výpoveď je v rozpore so zákonom, bol pozvaný na jednanie k riaditeľovi. Na tomto jednaní mu riaditeľ nadiktoval podmienky, ktoré pre neho boli neprijateľné. Bol mu ponúknutý nástup do konkrétneho oddelenia, ale nie na konkrétnu prácu. Nemohol vedieť, že jeho oddelenie bude zrušené, nakoľko projekt mal aj iné úlohy. Ohľadne ďalšieho pracovného zaradenia začal jednať až 13.01., v prípade, ak by mu bolo ponúknuté niečo pol roka dopredu, nemohol v tom čase ešte vedieť o zrušení oddelenia. Riaditeľ ústavu mu ponúkol prácu na projekte zaoberajúcom sa modelovaním hydrochemického transportu podzemných vôd. Túto prácu spočiatku aj v medziach svojej kvalifikácie vykonával. Riaditeľ ústavu však chcel, aby bol programátorom, na čo kvalifikáciu nemal. Neskôr ho riaditeľ preradil na prácu, na ktorú ako vyšlo neskôr najavo, nebol projekt. Čo sa týka pokračovania v práci žalobca rozporoval ponuky v oddelení W.. N. V. L.. C.. Uviedol, že je pravdou, že riaditeľ mu poslal list, kde bola ponuka práce v oddelení W.. N., avšak mu boli ponúknuté neprijateľné podmienky. Podľa neho je pravdou, že pôvodná pracovná zmluva bola do 31.12.1998, zastával však názor, že výpoveď, ktorá mu bola daná, pokiaľ súd neurčí jej neplatnosť, pracovný pomer končí uplynutím výpovednej doby. Nemal záujem o novú pracovnú zmluvu na ďalších

5 rokov. Chcel sa s riaditeľom dohodnúť, aby mu bolo umožnené odpracovať do decembra 1998 podľa pôvodnej zmluvy. Po výzve žalovaného nenastúpil do práce, nakoľko žalovaný s ním neuzavrel novú pracovnú zmluvu, pričom vo výzve resp. vo výpovedi z pracovného pomeru ho upozornil, že pôvodná pracovná zmluva bola uzavretá na dobu určitú. Žalobca požadoval uzatvorenie novej pracovnej zmluvy s novou pracovnou náplňou. Náplňou jeho práce bola práca riziková, preto požadoval, aby s ním bola uzatvorená riadna pracovná zmluva. Bola by mu postačovala aj pôvodná pracovná náplň, bol však ochotný pristúpiť aj na inú pracovnú náplň. Z výsluchu svedka L.. U. C. súd prvej inštancie zistil, že na ústave funguje zamestnanie vedených pracovníkov na tom princípe, že musí byť výskumný projekt na ktorom vedecí pracovníci pracujú, toto zamestnanie je na určitú dobu a po zániku projektu sa musí nájsť nový, do ktorého pracovníci prejdú. Žalobca pracoval na projekte v rokoch 1995 až 1997. Podľa vyjadrenia vedúceho oddelenia na projekte žalobca dostatočne nespolupracoval, čo sa snažil riešiť tým, že mu ponúkol v roku 1996 prácu u W.. N.. Oddelenie, na ktorom pracoval žalobca bolo zrušené od 01.01.1998 z dôvodu, že v septembri 1997 skončil výskumný projekt. Žalobcovi bola ponúknutá práca u W.. N.P.. Do tohto oddelenia odmietol prejsť aj napriek tomu, že sa zúčastnil seminára v Starej lesnej v roku 1996. Bola mu ponúknutá práca aj na inom oddelení, kde bolo potrebné dohodnúť sa s vedúcim o ďalšej výskumnej práci. Na toto oddelenie prešli i dvaja kolegovia žalobcu. Nakoľko sa žalobca nedohodol na prechode do iného výskumného oddelenia, zobral ho (riaditeľ) pod svoje vedenie. Po tom, ako mu bola daná výpoveď niekedy v júli napísal žalobca list, že s výpoveďou nesúhlasí, na základe čoho mu žalovaný odpísal, aby nastúpil do práce. Žalobca sa zúčastnil rokovania, kde bol prítomný aj L.. N., zápis však odmietol podpísať a odmietol aj ponúknutú prácu u W.. N.. Predtým, ako sa zúčastnil rokovania už podal návrh na súd, čiže nemal záujem sa dohodnúť. Svedok vo svojej výpovedi potvrdil, že v akadémii zaradenie zamestnanca ako vedeckého pracovníka predstavuje vykonávanie tvorivej činnosti a prechodom do oddelenia optických pamätí by nedošlo k zmene pracovného zaradenia žalobcu. Projekt (nové typy hradlových polí s vysokým stupňom integrácie) v ktorom pôsobil žalobca bol ukončený v roku 1997 a žalobca mal predložiť sám projekt alebo sa zaradiť do iného, už existujúceho projektu. Vedúci projektu L.. C. v roku 1997 vedel, že toto oddelenie bude ukončené, preto sa riešilo zaradenie pracovníkov do iných oddelení. Žalobca bol aj z tohto dôvodu účastníkom vedeckého workshopu v Starej Lesnej. V tom čase sa svedok pýtal žalobcu, či by mu vyhovovala takáto práca v oddelení optických pamätí, na čo mu žalobca odpovedal áno. Žalobca bol dočasne pridelený k svedkovi z dôvodu, že za iných okolností, ak je zaradený v rámci projektu, administratívne záležitosti typu dovolenka, PN-ka má na starosti vedúci tohto projektu. Bežná prax je, že vedecký pracovník si má vytvoriť nejaký projekt a v prípade, že by videli, že na tomto projekte pracuje, aj keby projekt ešte nebol schválený, ostal by naďalej u žalovaného pracovať. Žalobca si však nevytvoril žiadny projekt, ani žiadnu tému a nechcel sa začleniť do už existujúcich výskumných tímov. Prechod žalobcu do oddelenia optických pamätí sa riešil už od roku 1997, preto ani pri zániku oddelenia v roku 1997 nebola žalobcovi daná výpoveď. Projekt týkajúci sa problematiky podzemných vôd nebol, na ničom takom sa žalobca nepodieľal. Ak by žalobca nedostal ponuku pracovať u W.. N., nebol by vyslaný na konferenciu do Tatier. Zmenu pracovnej náplne žalobca nedostal a po skončení oddelenia 215 ani písomne pracovnú náplň nežiadal. So žalobcom sa stretli dňa 06.08.1998, kde riešili jeho prípadný nástup do práce. Nakoľko žalobca mal nastúpiť na základe predchádzajúcej pracovnej zmluvy, nedošlo k zmene tejto pracovnej zmluvy, žalobca oznámil, že do zamestnania nenastúpi. Výpoveď neodvolali, táto sa riešila v súdnom konaní, čakali na výsledok konania. K zmene pracovnej zmluvy nedošlo, nebol na to dôvod, pretože funkcia vedeckého pracovníka a jeho náplň práce by sa prechodom do iného oddelenia nezmenila. Žalobca mal možnosť sa ešte v roku 1997 vyjadriť, že prechod do oddelenia nezodpovedá jeho kvalifikácii, on však s prechodom súhlasil. Každý projekt má svoje trvanie, má určený začiatok a koniec, je tam presný dátum ukončenia projektu. Žalobca preto musel vedieť, kedy oddelenie 215 skončí. Projektová úloha uvedená v pracovnej náplni z 30.04.1992 nebola riešená v oddelení L.. C.. V čase, keď bol žalobca zaradený do tímu Ing. Hrkúta sa nerobili zmeny v pracovnej náplni žalobcu. Úloha označená v pracovnej náplni z 30.04.1992, aj úloha v oddelení č. 215 - analyzátor fyziologických a patologických vlastností kože na báze neinvazívnych planárnych biosenzorov si vyžadovala prácu chemika.

Z výsluchu svedka L.. S. N. súd prvej inštancie zistil, že po skončení projektu, na ktorom pracoval žalobca bolo oddelenie zrušené a bolo potrebné začleniť pracovníkov. Začlenenie pracovníkov bolo úspešné okrem žalobcu, ktorý mal pocit, že všetky ponúknuté miesta sú pre neho nevhodné. Po ukončení pracovného pomeru žalobca poslal list v ktorom uviedol, že nesúhlasí s výpoveďou. Ústav mu odpovedal, že má nastúpiť do práce a dal mu lehotu asi dva týždne. Po uplynutí lehoty sa žalobca zúčastnil jednaní, spočiatku len s riaditeľom, neskôr bol prizvaný aj svedok, nakoľko riaditeľ chcel robiť zápis z jednaní. Tento zápis žalobca odmietol podpísať. V prípade, ak by bol robil zápisnicu do zápisnice sa uvádzajú vyjadrenia jednej aj druhej strany, inak by nemala význam. Nakoľko sa žalobca vyjadril, že zápisnicu

nepodpíše, zápisnica z jednania sa potom nespisovala. Celé rokovanie bolo o tom, že bol pripravený konkrétny návrh, avšak žalobca túto prácu odmietol. Konkrétny návrh svedok nevidel, avšak v čase, keď vstúpil do jednania sa to celé krútilo okolo nástupu žalobcu do práce, preto usudzoval, že v úvode bol predložený návrh na pracovné zaradenie.

Z výsluchu svedkyne F. O. N., Y. súd prvej inštancie zistil, že v čase, keď sa žalobca dostal do situácie, že nemal grant, nemal výskumnú úlohu, sa na ňu obrátil riaditeľ ústavu, či by žalobca nemohol pracovať v ich kolektíve. Celkom sa jej to pozdávalo, nakoľko pracovali medzi fyzikou a chémiou a človek by sa im zišiel. Stretla sa preto so žalobcom, kde sa o tom rozprávali. Mali aj konferenciu vo Vysokých Tatrách od 03. do 05. februára 1997, kde sa zúčastnil aj žalobca a rozoberali dané veci. Po mesiaci prišiel žalobca a povedal, že nemá záujem s nimi pracovať. Je pravdou, že od januára 1998 so žalobcom nekomunikovala, nakoľko 3-4 mesiace v roku pracuje v zahraničí. Žalobcu oslovili s nastávajúcou výskumnou úlohou, kde potrebovali chemika, avšak nemali dostatočne vybavené laboratórium, čo však nie je problém, lebo laboratória môžu používať aj na Chemickej fakulte. Išlo len o to, či žalobca chce s nimi pracovať, nakoľko v apríli sa dávali granty a chcela vedieť, či žalobca bude s nimi pracovať na výskumnej úlohe. Na začiatku roka sa pripravujú podklady vedeckého charakteru a posledná vec, ktorá sa dopisuje sú peniaze a vedecké kapacity. Svedkyňa napísala vedeckú stránku a v apríli potrebovala zistiť, či žalobca bude s nimi pracovať. Keďže sa vyjadril, že nebude, do podkladov ho nepísala. V priebehu roku 1997 pripravovali grant a začiatkom roku ju žalovaný oslovil, že žalobca nemá grant, nech ho teda získa na svoju stranu. Svedkyňa preto zavolať žalobcu na konferenciu. Následne sa svedkyňa opravila, že v roku 1997 bola v Japonsku a ďalší dátum grantu sa im posunul o rok, prostredníctvom kolegyne oslovila v roku 1998 žalobcu, či má záujem u nich pracovať. V prípade, že by nepracoval v ich kolektíve, mohol požiadať o grant ako samostatný vedecký pracovník. Osobne konzultovali s riaditeľom problematiku preradenia žalobcu do ich oddelenia v máji 1997, počas Vianoc bola na ústave, kde je možné, že tiež konzultovali zaradenie žalobcu do jej kolektívu, nakoľko ústav vedeckých pracovníkov len tak neprepúšťa. Osobne so žalobcom v tomto období nehovorila, iba emailom oslovila kolegyňu M., ktorú poprosila, aby ešte raz oslovila žalobcu, či nechce pracovať na ich grante. Prostredníctvom nej sa dozvedela, že žalobca záujem nemá.

Z výsluchu svedka L. U. O. súd prvej inštancie zistil, že so žalobcom spolu pracovali na jednom oddelení, vzhľadom k tomu, že už nemali žiadnu úlohu, bolo im avizované, že v oddelení k 31.12.1997 končia. Od 01.01.1998 dostal od riaditeľa dekrét a prešiel do oddelenia L. C., bolo to automatické, s týmto oddelením roky spolupracovali. Nepamätal si, či o svojom prechode do tohto oddelenia hovoril aj s L. C., pravdepodobne áno. O tom, že oddelenie bude zrušené vedeli, nevedel sa vyjadríť, či to bolo avizované len jemu, ale predpokladá, že to bolo oznámené všetkým.

Z výsluchu svedka L. A. C. súd prvej inštancie zistil, že žalobcu prijímal do zamestnania on, od 01.12.1993 do 31.12.1997 bol jeho priamym nadriadeným, avšak vzhľadom na to, že odmietol pracovať na jeho projekte, pracoval na projekte v inom ústave. S. A., ktorého bol vedúcim zanikol k 31.12.1997 a riaditeľ ich pracovné zaradenie riešil tak, že im ponúkol prácu na oddelení L. C.. So žalobcom mali chladné vzťahy, nakoľko pracoval na projekte fyzikálneho ústavu, takže sa bližšie nevedel vyjadríť prečo neprešiel k L. C.. Má však vedomosť o tom, že mu bola ponúknutá práca u W. N. V. X. L. C., osobne však pri tých jednaniach nebol. A. S. sa musí prihlásiť rok dopredu a práca na ich projekte končila, rok dopredu sa vedelo, že ich oddelenie zanikne. Riaditeľ si ho zavolať a ponúkol mu prácu u L. C.. O tom, že žalobca túto prácu neprijal sa dozvedel od p. N..

Z výsluchu svedkyne F. S. M. súd prvej inštancie zistil, že náplň vedeckého pracovníka I predstavuje tvorivú funkciu, tvorivú činnosť, štúdium nových vecí, nových poznatkov, pričom úlohou je zabezpečovať projekty a spolupracovať pri riešení týchto projektov. Pokiaľ je vedecký pracovník vedúcim projektu, mal by si sám riadiť svoju činnosť v intenciách tohto projektu. V prípade, že nie je vedúcim projektu, jedná sa o spolupracovníka a vzhľadom na funkciu, na ktorej bol žalobca by mal žalobca samostatne spolupracovať na projekte bez toho, aby ho niekto konkrétne riadil. Žalobca mal možnosť vykonávať v auguste 1998 prácu na oddelení optických pamätí. Táto činnosť v projekte bola spojená s chémiou. Spolupracovali s viacerými chemickými pracoviskami, takže tam bol priestor aj pre žalobcu. Vedúci projektu mohol využiť schopnosti spolupracovníkov aj v širšom rozsahu ako bol ich odbor za predpokladu, že títo pracovníci mali schopnosti a vedomosti pracovať aj na iných otázkach. V predmetnom období pracovala svedkyňa na oddelení optických pamätí vo funkcii odbornej asistentky. Z hľadiska náplne práce to bolo nižšie ako vedecký pracovník. Nemali k dispozícii chemické laboratórium, ale na ústave chemické laboratória boli, takže v prípade potreby sa dali využiť. Laboratória organických syntéz na ústave neboli. V minulosti také laboratória nevyužívali, lebo nemali takého kolegu, ktorý by na tom pracoval.

Z pracovnej zmluvy zo dňa 12.12.1996 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným súd prvej inštancie zistil, že pracovná zmluva bola uzavretá na dobu určitú od 01.01.1997 do 31.12.1998 na funkčné miesto

vedecký pracovník I., funkcia výskumno - vývojový pracovník III. Z listiny označenej ako "výpoveď" zo dňa 26.02.1998 súd prvej inštancie zistil, že v súvislosti so zrušením výskumného oddelenia č. 215 žalovaný dal žalobcovi výpoveď z dôvodu podľa § 46 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce, pričom pracovný pomer mal skončiť 31.05.1998. Z listiny na č.l. 7 zo dňa 24.06.1998 súd prvej inštancie zistil, že žalobca oznámil žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní, nakoľko neboli splnené podmienky na danie výpovede zo strany organizácie. Listina bola prevzatá žalovaným 29.06.1998. Z listiny na č.l. 24 zo dňa 23.07.1998 súd prvej inštancie zistil, že žalovaný oznámil žalobcovi, že vzhľadom na jeho trvanie na ďalšom zamestnávaní môže do práce nastúpiť ihneď, pričom bude zaradený do oddelenia optických pamätí. Zároveň žalobcu upozornil, že ak nenastúpi do práce najneskôr do 07.08.1998, považuje to za prejavnený nezáujem o ďalšie vykonávanie práce v ústave. Uvedenú listinu žalobca prevzal dňa 28.07.1998. Z listiny na č.l. 98 zo dňa 22.01.2004 súd prvej inštancie zistil, že L.. A. C., Y.. bol ako člen operatívnej rady riaditeľa informovaný o zrušení oddelenia mikroelektronických štruktúr a možnostiach ďalšieho uplatnenia jeho pracovníkov v rámci Ústavu informatiky. Bola im ponúknutá potenciálna možnosť pracovného zaradenia v Oddelení elektrónovej litografie, ktorého bol v danom období vedúcim, ako aj v oddelení W.. N.. Po obdržaní tejto ponuky ho navštívili kolegovia L.. A.. C., Y.. V. L.. U.. O. a dohodli sa na ich zaradení do oddelenia. Žalobca ho v tejto veci nenavštívil a ani iným spôsobom neprejavil záujem o prácu v ich oddelení. Nakoľko v tom čase vykonával funkciu predsedu Vedeckej rady Ústavu informatiky SAV, osobne ponúkol žalobcovi možnosť prediskutovať otázku jeho ďalšieho pracovného zaradenia pred Vedeckou radou, žalobca na túto ponuku nereagoval. Z oznámenia výšky priemerného mesačného zárobku zo dňa 15.12.2011 spolu s prílohami súd prvej inštancie zistil, že priemerný denný zárobok žalobcu predstavuje sumu 17,48 eur (526,67 Sk). Tento denný zárobok slúži pre výpočet náhrady mzdy a je ako podiel mzdy vyplatenej za odpracovanú dobu a počtu skutočne odpracovaných dní, pričom rozhodujúcim obdobím pre výpočet je štvrťrok predchádzajúci obdobiu, kedy vznikne dôvod na jeho použitie, t.j. I. štvrťrok 1998. Priemerný mesačný zárobok je potom určený ako 21,74 násobok (priemerný počet dní v mesiaci) tohto denného hrubého zárobku. Priemerný mesačný zárobok žalobcu teda činil (380,06 eur) 11.449,80 Sk. Súčasťou tohto oznámenia je aj mzdový list žalobcu za rok 1998, z ktorého je tiež zrejmé priemerná denná mzda 526,67 Sk. Zároveň je k oznámeniu priložený aj mzdový list za rok 1998, z ktorého vyplýva, že za obdobie január 1998 mal žalobca hrubú mzdu 12.082,- Sk, za február 1998 - 12.060,- Sk, za marec 1998 - 9.681,- Sk, za apríl 1998 - 11.126,- Sk a za máj 1998 - 10.988,- Sk. Pokiaľ ide o výšku priemernej dennej aj mesačnej hrubej mzdy uvedenej v tomto oznámení žalovaným, na tejto výške sa na pojednávaní konanom dňa 19.12.2011 zhodli právny zástupca žalobcu aj právny zástupca žalovaného. Zo správy z pracovnej cesty - seminár TCOF '97 zo dňa 11.02.1997 súd prvej inštancie zistil, že v dňoch 03. až 05.februára 1997 sa uskutočnil v hoteli V. Z. U. J. s medzinárodnou účasťou na tému "Tenkovrstvové vodivé organické filmy" Na uvedenej akcii sa zúčastnili štyria pracovníci Ú. Z. - L.. U.. C., O.. N., M.. G., S.. M.. Z pracovnej náplne žalobcu zo dňa 30.04.1992 súd prvej inštancie zistil, že žalobca vykonával funkciu vedecký pracovník I - výskumno - vývojový pracovník III, ktorý samostatne rieši závažné a zložité výskumné a vývojové úlohy v širších vecných a spoločenských súvislostiach. Vyriešené výsledky aplikuje v praxi pre široké využitie. Využíva najnovšie teoretické poznatky a využíva ich na riešenie zložitých technologických problémov prípravy mikroelektronických štruktúr. Je spoluriešiteľom projektovej úlohy "Nové typy hradlových polí s vysokým stupňom integrácie". Z pracovnej náplne L.. A. C. R.o dňa 30.04.1992 súd prvej inštancie zistil, Ž. L.. C. vykonával funkciu vedecký pracovník I - výskumno - vývojový pracovník III, ktorý samostatne rieši závažné a zložité výskumné a vývojové úlohy v širších vecných a spoločenských súvislostiach vrátane spolupráce s praxou, ako aj zahraničnej spolupráce. Vede riešiteľský kolektív, zodpovedá za plnenie zverených výskumných úloh ako aj úloh organizačno-ekonomických spojených s vedením kolektívu riešiteľov. Vyhľadáva perspektívne smery výskumu a vývoja, definuje konkrétne úlohy v rámci projektu, zabezpečuje ich riešenie, publikuje výsledky riešenia. Ako vedúci projektu reprezentuje pracovisko na vedeckých a odborných akciách doma i v zahraničí. Z listiny na č.l. 327 zo dňa 16.07.1998, podpísanej F.. O. N. Y.. a F.. S. M. súd prvej inštancie zistil, že v decembri 1996 sa na W.. N. obrátil riaditeľ ústavu L.. C. Y.. s návrhom, aby bol v budúcnosti (t.j. od roku 1997) riešiteľský kolektív grantového projektu, ktorý vedie, posilnený o L.. G., Y.. Navrhla, aby bol tento termín posunutý o rok, čo by L.. G. umožnilo hlbšie preštudovať problematiku, ktorá je predmetom riešenia tohto projektu. S týmto postupom súhlasil aj L.. G.. Vo februári 1997 zorganizovali v Starej Lesnej 3-dňový seminár s medzinárodnou účasťou TCOF 97 (Thin Conductive Organic Films), ktorého sa zúčastnil aj L.. G.. V máji 1997 W.. N. odišla do Japonska ako štipendistka The Canon Foundation. Keď sa v decembri vrátila, L.. G. ju informoval, že sa definitívne rozhodol nevenovať problematike organických tenkých filmov a preto otázka jeho zaradenia do vyššie spomenutého grantového projektu bola bezpredmetná. Vo februári 1998 urobila ešte jeden pokus. Keď pripravovala návrh nového projektu, poverila F.. S. M. (e-mailom z Japonska), aby zopakovala L.. G.Š.

ponuku na spoluprácu. Ten návrh opäť odmietol. Rokovania o možnej spolupráci L.. G. na riešení vedeckého projektu sa zúčastnili spolu s F.. M.. Z pracovnej náplne F.. O. N., Y.. zo dňa 30.04.1992 súd prvej inštancie zistil, že F.. N. vykonávala funkciu vedecký pracovník I - výskumno - vývojový pracovník III, ktorý samostatne rieši závažné a zložité výskumné a vývojové úlohy v širších vecných a spoločenských súvislostiach vrátane spolupráce s praxou, ako aj zahraničnej spolupráce. Vede riešiteľský kolektív, zodpovedá za plnenie zverených výskumných úloh ako aj úloh organizačno-ekonomických spojených s vedením kolektívu riešiteľov. Vyhľadáva perspektívne smery výskumu a vývoja, definuje konkrétne úlohy v rámci projektu, zabezpečuje ich riešenie, publikuje výsledky riešenia. Ako vedúci projektu reprezentuje pracovisko na vedeckých a odborných akciách doma i v zahraničí. Z ekonomickej správy za rok 1997 súd prvej inštancie zistil, že vedúca projektu F.. N. vypracovala ekonomickú správu za projekt "Nelineárne procesy v tenkých a ultratenkých organických filmov", ktorý prebiehal v období od 01/1995 do 12/1998, kde uviedla, že v r. 1997 skončil spoločný projekt s Manchesterskou univerzitou, ktorý financovala British Council v rámci Academic Links. Na záver zorganizovali 3-dňový seminár s medzinárodnou účasťou TCOF 97 v Starej Lesnej. Z pracovnej zmluvy F.. O. N. zo dňa 10.12.1993 súd prvej inštancie zistil, že pracovná zmluva bola uzavretá na dobu určitú od 01.01.1994 do 31.12.1998 na funkčné miesto vedecký pracovník I., funkcia výskumno - vývojový pracovník III. Zo žiadosti o grant z 19.01.1998 súd prvej inštancie zistil, že vedúca projektu F.. O. N. požiadala o grant pre projekt "(Usporiadané) Nanokompozitné filmy pre optické aplikácie" s dobou riešenia projektu od 01/1999 do 12/2001 s tým, že plánovala zaangažovať pracovníka Chemickotechnologickej fakulty ako spoluriešiteľa projektu. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil, že nárok žalobcu na náhradu mzdy za žalované obdobie nie je dôvodný.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 44 ods. 3, § 61 ods. 1 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonník práce v znení účinnom v čase skončenia pracovného pomeru, § 79 ods. 1 O.s.p.. Poukázal na to, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 07.12.2005, č.k. 7C 234/1998-146 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 09.10.2007, č.k. 5Co 448/2006-179, súd určil, že výpoveď z pracovného pomeru daná žalobcovi dňa 26.02.1998 je neplatná. Toto rozhodnutie nadobudlo vo výroku týkajúcom sa neplatnosti výpovede právoplatnosť 07.01.2008 a v tejto časti nebolo dotknuté ani rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Predmetom konania tak ostala náhrada mzdy s ohľadom na ustanovenie § 61 ods. 1 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonník práce, podľa ktorého ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne zrušil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával, jeho pracovný pomer trvá i naďalej a zamestnávateľ je povinný poskytnúť mu náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi vo výške priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do doby, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo keď dôjde k platnému skončeniu pracovného pomeru.

4. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca po doručení výpovede (ktorej neplatnosť bola právoplatne potvrdená) listom zo dňa 24.06.1998 oznámil žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnaní, pričom žalovaný túto písomnosť prevzal dňa 29.06.1998. Následne žalovaný listom zo dňa 23.07.1998 žalobcovi oznámil, že môže do práce nastúpiť ihneď, pričom bude zaradený do oddelenia optických pamätí. Zároveň ho upozornil, že ak nenastúpi do práce najneskôr do 07.08.1998, považuje to za prejavovaný nezáujem o ďalšie vykonávanie práce v ústave. Uvedenú listinu žalobca prevzal dňa 28.07.1998. Súd prvej inštancie sa najskôr zaoberal tým, či žalovaný umožnil žalobcovi pokračovať v práci tak, ako to má na mysli ustanovenie § 61 ods. 1 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonník práce. Uviedol, že iba také pridelovanie práce, ktoré by zodpovedalo obsahu pracovnej zmluvy možno považovať za umožnenie zamestnancovi pokračovať v práci zo strany zamestnávateľa, čo by malo za následok zánik nároku na náhradu mzdy. Poukázal na to, že žalobca v priebehu konania namietal, že mu žalovaný neumožnil pokračovať v práci tak, ako to vyplývalo z obsahu pracovnej zmluvy a po tom, čo mu oznámil, že môže nastúpiť do práce a bude zaradený na oddelenie optických pamätí nechcel s ním uzatvoriť novú písomnú zmluvu. V tomto smere súd prvej inštancie konštatoval, že oznámením žalobcu po neplatne danej výpovedi, že trvá na ďalšom zamestnaní, dochádza k situácii, kedy jeho pracovný pomer trvá naďalej v stave v akom bol predtým, než došlo k výpovedi zo strany zamestnávateľa. V posudzovanej veci to znamená, že oznámením žalobcu, že trvá na ďalšom zamestnaní sa v podstate obnovuje pracovná zmluva, na základe ktorej bol, do podania výpovede zo strany žalovaného, zamestnaný. Z uvedenej zmluvy bolo zrejmé, že táto bola uzatvorená na dobu určitú od 01.01.1997 do 31.12.1998, pričom žalobca bol zaradený ako vedecký pracovník I. Z pracovnej náplne vedeckého pracovníka vyplývalo, že tento samostatne riešil závažné a zložité výskumné a vývojové úlohy v širších vecných a spoločenských súvislostiach. Vyriešené výsledky aplikoval v praxi pre široké

využitie. Využíval najnovšie teoretické poznatky a využíval ich na riešenie zložitých technologických problémov prípravy mikroelektronických štruktúr. Pri skúmaní, či žalovaný umožnil žalobcovi pokračovať v práci sa súd zaoberal tým, či bol žalovaný schopný pridelovať žalobcovi pôvodnú prácu, t.j. takú, ktorú vykonával pre tým, než mu dal žalovaný výpoveď. V tomto smere mal potom súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním za preukázané, že žalobca pôsobil u žalovaného ako vedecký pracovník - chemik, pričom pred výpoveďou zo strany žalovaného pracoval spolu s ďalšími dvomi kolegami na oddelení č. 215, ktoré bolo ukončené z dôvodu ukončenia výskumného projektu. Ešte pred ukončením tohto výskumného projektu bola žalobcovi ponúknutá práca na oddelení W.. N. v oddelení optických pamätí. Táto skutočnosť bola súdu prvej inštancie zrejmá najmä z výpovedí L.. C. a W.. N., ktorí potvrdili, že žalobcovi bola ponúknutá práca v tomto oddelení ešte niekedy v roku 1997 pred zrušením oddelenia žalobcu. Z výpovede L.. C. je zrejmé, že W.. N. oslovil ešte pred zrušením oddelenia žalobcu, či by nemala miesto pre neho vo svojom oddelení. Žalobca bol aj z tohto dôvodu účastníkom vedeckého workshopu v Starej Lesnej. Z výpovede W.. N. je zrejmé, že sa spolu so žalobcom bavili o prípadnom prechode do ich oddelenia na spoločnom školení v Starej Lesnej v roku 1997, ktorého sa obaja zúčastnili. Z uvedeného mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný mal záujem aj po ukončení výskumného projektu a zrušení oddelenia naďalej zamestnávať žalobcu, teda zabezpečiť pokračovanie v zamestnaní, pričom ešte pred zrušením oddelenia v ktorom pôsobil žalobca, bol tento oslovený s ďalšou ponukou. Uvedené potvrdzuje aj listinný dôkaz založený na č.l. 327 zo dňa 16.07.1998 podpísaný W.. N. a W.. M., z ktorého vyplýva, že v decembri 1996 oslovil W.. N. riaditeľ ústavu s návrhom, aby bol v budúcnosti posilnený riešiteľský kolektív grantového projektu, ktorý viedla, o žalobcu. Žalobca sa zúčastnil s W.. N. konferencie vo Vysokých Tatrách a následne v decembri 1997, keď sa vrátila z Japonska jej žalobca oznámil, že sa rozhodol definitívne nevenovať problematike organických tenkých filmov. Následne sa vo februári 1998 W.. N. pokúsila žalobcu osloviť prostredníctvom W.. M., no tento opäť návrh odmietol. Pokiaľ ide o účasť žalobcu na seminári v Starej Lesnej, z ekonomickej správy za rok 1997 vyplýva, že uvedený seminár bol zorganizovaný na záver ukončenia projektu s Manchesterskou univerzitou, ktorý skončil v roku 1997 (31.03.) a ktorý viedla W.. N.. Žalobca preto nemal dôvod zúčastniť sa uvedeného seminára pokiaľ by nebol mal záujem spolupracovať Z. W.. N..

5. Čo sa týka námietky žalobcu, že W.. N. vo svojej výpovedi poplietla chronológiu a v roku 1997 neponúkla prácu žalobcovi vo svojom oddelení, ale tak urobila až v roku 1998 prostredníctvom svedkyne Dr. Jablonskej, súd uvedený dôkaz vyhodnocoval v kontexte listiny zo dňa 16.07.1998. Zároveň konštatoval, že svedkyňa bola v konaní vypočutá až po 6 rokoch od kedy mala ponúknuť žalobcovi prácu vo svojom oddelení, v dôsledku čoho je možné predpokladať, že si podrobnosti, najmä dátumy presne nepamätala. Súd však poukázal na listinu zo dňa 16.07.1998, z ktorej vyplýva, že W.. N. ponúkla žalobcovi prácu v roku 1997 a opätovne v roku 1998, ktorú W.. N. vlastnoručne podpísala.

6. Žalobca namietal aj skutočnosť, že svedkyňa W.. M. nepotvrdila výpoveď W.. N.Š.j v tom, že by ju W.. N. oslovila, aby ponúkla žalobcovi prácu v ich oddelení. Súd prvej inštancie v tomto smere považoval za potrebné uviesť, že svedkyňa bola v konaní vypočutá po 17 rokoch a s odstupom času si už nemusela pamätať na podrobnosti, avšak zároveň konštatoval, že k tejto otázke svedkyňu nikto s účastníkov nedopytoval. Pokiaľ svedkyňa v rámci svojho výsluchu sama spontánne nevypovedala, že by oslovila žalobcu s ponukou práce v ich oddelení neznamená to, že by výpoveď W.. N. popierala. Svedkyňa Jablonská rovnako podpísala záznam zo dňa 16.07.1998, v ktorom sa konštatuje, že po inštruovaní W.. N. oslovila žalobcu s ponukou práce v ich oddelení.

7. Ohľadne námietky žalobcu, že v oddelení optických pamätí nemohol vykonávať svoju prácu ako chemik, súd prvej inštancie poukázal najmä na výpoveď W.. N., z ktorej je zrejmé, že by práve v oddelení potrebovala chemika a aj keď ich oddelenie nemalo dostatočne vybudované laboratórium, netvorilo to prekážku, nakoľko mohli používať laboratóriá Chemickej fakulty. Uvedené potvrdila svojou výpoveďou aj W.. M., ktorá uviedla, že na oddelení optických pamätí by bol priestor pre žalobcu, nakoľko toto oddelenie je spojené aj s chémiou. Rovnako to potvrdzuje aj žiadosť W.. N. o grant na projekt "(Usporiadané) Nanokompozitné filmy pre optické aplikácie", z ktorého je zrejmé, že chceli v projekte zaangažovať pracovníka Chemickotechnologickej fakulty ako spoluriešiteľa projektu.

8. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že na stretnutí 06.08.1998 s ním riaditeľ žalovaného odmietol spísať novú zmluvu, súd prvej inštancie poukázal už na vyššie uvedené odôvodnenie, z ktorého je zrejmé, že oznámením zamestnanca, že trvá na ďalšom zamestnaní po tom, čo mu bola daná neplatná výpoveď z pracovného pomeru, pracovný pomer naďalej trvá. To znamená, že pracovný pomer trvá na základe

tej pracovnej zmluvy, z ktorej mu bola daná neplatná výpoveď. Uzatváranie novej zmluvy zo strany žalovaného by preto nemalo význam, nakoľko pracovný pomer by naďalej trval na základe pracovnej zmluvy uzavretej dňa 12.12.1996 na dobu určitú do 31.12.1998. Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s námietkou, že prechodom na oddelenie optických pamätí by došlo k zmene obsahu pracovnej zmluvy, nakoľko obsahom pracovnej zmluvy je vykonávanie funkcie vedeckého pracovníka a pracovná náplň zo dňa 30.04.1992 určuje, čo presne je predmetom tejto funkcie. Prechodom žalobcu do iného oddelenia, konkrétne do oddelenia optických pamätí nedošlo k zmene obsahu pracovnej zmluvy. Žalobca teda nedôvodne odmietol možnosť pokračovať v ďalšom zamestnávaní u žalovaného.

9. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že v pracovnej náplni z 30.04.1992 je napísaná konkrétna pracovná úloha, ktorej sa mal venovať (Nové typy hradlových polí s vysokým stupňom integrácie) a prípadným prechodom do oddelenia W.. N. by bolo potrebné urobiť novú pracovnú náplň, pretože by to malo základný význam pre určenie, či sa žalobca pracovne uplatní alebo neuplatní, súd prvej inštancie poukázal na výpoveď žalobcu v rámci pojednávania konanom 11.05.2016, kde uviedol, že ku koncu jeho výkonu práce pôsobil od vydania pracovnej náplne z 30.04.1992 minimálne na ďalších dvoch projektoch. Ani v týchto prípadoch sa pracovná náplň nemenila, nakoľko to nebolo potrebné, pretože obsah pracovnej náplne sa zaradením navrhovateľa do iného oddelenia, prípadne prácou na novej výskumnej úlohe nemenil. Menila sa len téma projektu, jeho zaradenie vedeckého pracovníka a obsah práce vedeckého pracovníka - ktorý samostatne rieši závažné a zložité výskumné a vývojové úlohy v širších vecných a spoločenských súvislostiach a vyriešené výsledky aplikuje v praxi pre široké využitie zostal nemenný.

10. Žalobca napokon v konaní namietal, že žalovaný po tom, čo mu oznámil, že môže nastúpiť do práce neodvolal výpoveď zo dňa 26.02.1998. Súd prvej inštancie v tomto smere konštatoval, že samotný list žalovaného zo dňa 23.07.1998, ktorým oznámil žalobcovi, že môže pokračovať v práci pre žalovaného je možné hodnotiť ako právny úkon podľa § 44 ods. 3 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonník práce, teda odvolanie výpovede zo strany žalovaného.

11. Vykonaným dokazovaním mal tak súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca listom doručeným žalovanému 29.06.1998 mu oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Týmto momentom pokračovalo trvanie pracovného pomeru z pracovnej zmluvy uzavretej dňa 12.12.1996 a v zmysle § 61 ods. 1 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonník práce vznikol žalobcovi nárok na náhradu mzdy. Táto náhrada patrí žalobcovi vo výške priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do doby, keď mu žalovaný umožnil pokračovať v práci. Ako bolo vyššie uvedené, žalovaný oznámil žalobcovi možnosť pokračovať v práci listom zo dňa 23.07.1998, ktorý žalobca prevzal 28.07.1998. Žalobca teda mohol nastúpiť do práce najskôr deň nasledujúci po doručení tejto listiny. Za toto obdobie, teda od 29.06.1998 do 29.07.1998 mu patrila náhrada mzdy. Nakoľko žalobca nedôvodne odmietol pokračovať vo vykonávaní práce pre žalovaného, nemá nárok na náhradu mzdy za ďalšie obdobie.

12. Občianske súdne konanie je však ovládané dispozičnou zásadou a spravidla začína na základe návrhu na začatie konania (žaloby). Tento spôsob začatia konania predpokladá aj citované ustanovenie § 79 O.s.p. Iba v prípadoch, v ktorých to zákon *expressis verbis* pripúšťa, občianske súdne konanie môže začať aj na základe rozhodnutia súdu. Vo veciach, v ktorých sa konanie môže začať iba na základe návrhu (vždy tomu tak je v sporovom konaní), je podanie návrhu nevyhnutným predpokladom začatia konania. Z dispozičného princípu vyplýva, že žalobca v žalobe vymedzuje predmet konania po skutkovej a právnej stránke, a týmto jeho vymedzením je súd v zásade viazaný. Z viazanosti súdu petitom vyplýva, že súd nemôže prekročiť návrhy účastníkov a posúdiť viac, než čoho sa domáhajú. Napriek tomu, že znenie zákona to neuvádza, bude nepochybné, že zásada viazanosti súdu petitom bude vyžadovať i to, aby súd neprisúdil iné plnenie, než ktorého sa účastníci domáhali. Súd musí rešpektovať predmet konania vymedzeným žalobným návrhom, čo znamená, že plnenie nemôže priznať ani z iného skutkového základu, než aký bol predmet konania vymedzený v žalobnom návrhu. Naopak však nie je porušením zásady viazanosti súdu petitom, ak súd inak právne kvalifikuje skutok, ktorý bol predmetom konania. Právna kvalifikácia je vždy vecou súdu v zmysle zásady *iura novit curia*, preto ani právna kvalifikácia nie je obligatórnu náležitosťou návrhu.

Súd prvej inštancie teda dospel k záveru, že žalobcovi patrila náhrada mzdy za obdobie od 29.06.1998 (od kedy oznámil žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní) do 29.07.1998 (kedy mu bolo umožnené nastúpiť opäť do zamestnania). Vzhľadom k tomu, že na pojednávaní konanom dňa 08.06.2016 žalobca upravil petit návrhu tak, že si uplatnil nárok na náhradu mzdy vo výške 380,06 eur

s úrokmi 17,6% od 01.10.1998 do zaplataenia, 380,06 eur s úrokmi 17,6% od 01.11.1998 do zaplataenia, 380,06 eur s úrokmi 17,6% od 01.12.1998 do zaplataenia, 380,06 eur s úrokmi 17,6% od 01.01.1999 do zaplataenia, súd vzhľadom na viazanosť petitu návrhu nemohol žalobcovi prisúdiť viac, než na čo mal nárok, preto žalobu v časti nároku na náhradu mzdy zamietol. Rozhodnutie o trovách konania si vymienil po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

13. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie. Uviedol, že podstata sporu medzi stranami spočíva v tom, či žalovaný ponúkol žalobcovi na základe rokovania u riaditeľa žalovaného dňa 6. 8. 1998 tú istú prácu, akú vykonával pred výpoveďou, alebo mu ponúkal inú prácu. Bolo preto potrebné zaoberať sa nielen pracovnou zmluvou a všeobecným označením funkcie, na ktorú je pracovník prijímaný, napr. vedeckovýskumný pracovník I., ale je potrebné sa zaoberať aj konkretizáciou práce v konkrétnom funkčnom zaradení. Žalovaný argumentuje, že ako v oddelení č. 215, ktoré bolo zrušené ku 1.1.1998, tak aj v oddelení optických pamätí, kde žalobcovi údajne neponúkal prácu, by pracoval v rovnakom funkčnom zadelení a preto jeho náplň práce by bola rovnaká. Takýto názor je v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu ako aj s dôkazmi, ktoré boli produkované. V oddelení 215, ktoré bolo zrušené žalobca pracoval na problematike mikroelektronických senzorov biomedicínskych veličín, najmä na veličinách pH- kyslosť či zásaditosť prostredia, ale aj relatívna vlhkosť či vodivosť - najmä na koži. Ak by žalobca prešiel pracovať do oddelenia W.. N. - oddelenia optických pamätí - musel by sa preorientovať na inú chemickú problematiku. V zásade to nenamietal a po určitom prechodnom období by to nepochybne bol schopný. Žiadal však len spresnenie jeho pracovnej náplne v oddelení optických pamätí, čo žalovaný nebol ochotný urobiť. I svedkyňa N. potvrdila, že v prípade, ak by súhlasil a chcel by pracovať na jej grante, prekážky by neboli, avšak by sa museli dohodnúť, čo by robil. Na rokovaní u riaditeľa žalovaného dňa 6.8.1998 ho nikto bližšie neoboznámil s intenciami projektu oddelenia optických pamätí. Nepožadoval nič iné, len, aby dostal písomne intencie projektu oddelenia, čiže pracovnú náplň. V ďalšom poukázal na to, že o ponuke práce v oddelení optických pamätí si žalovaný protirečí. Na seminári vo Veľkej Lesnej nebola reč o ponuke inej práce pre neho. V roku 1997 finišoval projekt, na ktorom pracoval na oddelení 215 a neprichádzalo do úvahy, aby v uvedenom roku z oddelenia 215 odišiel. Taktiež oddelenie W.. N. pracovalo na projekte, ktorý mal končiť v roku 1998, čiže v záverečnej fáze projektu nemalo zmysel, aby do neho pristupoval. Oboznamovanie s problematikou by mu zabralo viac času, než by mohol v projekte potom efektívne pracovať. V písomnom vyhlásení pre riaditeľa žalovaného zo dňa 16.7.1998 W.. N. napísala, že ju mal v decembri 1997 informovať, že sa rozhodol nevenovať problematike organických tenkých filmov. Vo februári 1998 mala opätovne urobiť dopyt na neho prostredníctvom W.. M., či prijme ponuku na spoluprácu na jej pripravený projekt. Návrh mal opäť odmietnuť. Keď o tej istej veci vypovedala ako svedkyňa na pojednávaní, uviedla, že chronológia sa jej poplietla, v roku 1997 bola v Japonsku, ďalší dátumu grantu sa posunul o rok a prostredníctvom kolegyne ho mala požiadať v roku 1998, či má záujem u nej pracovať. Pri jeho súhlase by sa však museli dohodnúť, čo by robil. Ďalej vo výpovedi uviedla, že s ním v tom období nehovorila, iba mailom prostredníctvom kolegyne Jablonskej a jej prostredníctvom mal odpovedať, že nemá záujem o prácu v jej oddelení. W.. N. však požiadala o projekt, v ktorom mu mala ponúkať prácu, iba 19. 1. 1998 a na projekte sa malo - v kladnom prípade - pracovať od 1.1.1999, čiže keď už by bol jeho pracovný pomer so žalovaným skončil. V princípe neodmietal ani prácu v oddelení optických pamätí, ale požadoval pracovnú náplň, čiže požadoval to, o čom hovorila svedkyňa N. - „dohodnúť sa, čo by robil“. Toto mu však žalovaný nebol ochotný poskytnúť. Uviedol, že žalovaný mu neponúkol na rokovaní dňa 6.8.1998 ani neskôr rovnakú prácu, akú vykonával predtým. Pokiaľ ide o zmeny pracovnej náplne od roku 1992, tieto sa uskutočnili s jeho súhlasom, preto nemuseli byť písomne. Uskutočnili sa s jeho súhlasom, pretože vtedy sa nemusel obávať zneužitia jeho súhlasu na inú pracovnú náplň proti nemu. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní zamieňal funkciu pracovníka - vedeckovýskumný pracovník - s pracovnou náplňou pracovníka, čiže prácou, ktorú konkrétne vykonával alebo mal vykonávať. Žalovaný mu preto neponúkol rovnakú prácu, akú vykonával pred výpoveďou, a na inú prácu, ktorú mu ponúkal, nebol ochotný písomne uviesť pracovnú náplň. Nemohol vedieť, akú konkrétnu prácu mu ponúka a po predchádzajúcom správaní žalovaného sa musel obávať, že by mu začal prideľovať prácu, na ktorú by nemal odbornosť a potom by mu dal výpoveď z dôvodu neuspokojivých pracovných výsledkov.

14. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. Uviedol, že sám žalobca nemá respektíve nechce mať jasno v otázke, čo je pracovnou náplňou vedeckého pracovníka I. žalobca v priebehu doterajšieho konania nešpecifikoval svoju náplň vedeckého pracovníka I. a ako konkrétne by mala byť špecifikovaná. Každému je zrejmé, že vedecký pracovník

pri riešení problému postupuje metódami, ktoré sú nové a sú výsledkom jeho tvorivej činnosti. Rovnako je každému zrejmé, že tvorivá činnosť sa nedá nariadiť ani určiť jej pracovný postup. Ak by tomu tak bolo, nešlo by o tvorivú činnosť a tým pádom ani o prácu vedeckého pracovníka. Žalobca v doterajšom konaní sa snaží nekonkrétnymi vyjadreniami vzbudiť dojem, akoby jeho pracovná náplň mohla byť konkretizovaná ako v prípade, napríklad vodiča, ekonóma, upratovačky a podobne. Žalobca ignoruje stanovisko Najvyššieho súdu SR uvedené v rozsudku zo dňa 21.12.2009 sp. zn. 4MCdo 17/2008, ktoré súvisí priamo s predmetom sporu. V ňom Najvyšší súd uviedol: „ táto skutočnosť totiž preukazuje, že žalobca mal možnosť žalovaného ďalej zamestnávať a prideľovať mu práce v rámci dohodnutého druhu práce, ktorý nebol vymedzený riešením konkrétneho projektu, ale výkonom prác vedeckého pracovníka “. Žalobca v doterajšom konaní neuvádzal, aká bola jeho náplň ako vedeckého pracovníka I., ako bola špecifikovaná jeho náplň vedeckého pracovníka na projektoch, na ktorých dovtedy pracoval, ani ako mala byť náplň vedeckého pracovníka I špecifikovaná na oddelení optických pamätí, keďže tvrdil, že chcel špecifikáciu svojej pracovnej náplne ako vedeckého pracovníka. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno, že by na oddelení optických pamätí mu nebola prideľovaná práca zodpovedajúca práci vedeckého pracovníka I.

15. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného (bod 14) písomne nevyjadril.

16. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

17. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd v tomto smere poukazuje na to, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1 C. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C. s. p.). Podľa § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

18. Odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 191 ods. 1 C. s. p., dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 193 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v § 220 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie rozsiahlym dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nález súdu. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania

pred všeobecným súdom úspešný, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami a ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov. I právne závery súdu prvej inštancie zodpovedajú skutkovým zisteniam vyplývajúcim z vykonaného dokazovania.

19. V danej veci nebolo sporné, že žalobca bol zamestnancom žalovaného na základe pracovnej zmluvy uzavretej na dobu určitú od 1.1.1997 do 31.12.1998 s dohodnutým miestom výkonu práce Bratislava a s dohodnutým druhom vykonávanej práce „vedecký pracovník I“. V súlade s organizačným poriadkom žalovaného sa na vedecko-výskumnom úseku vytvárali výskumné oddelenia podľa riešených projektov. V prípade ukončenia projektu a neexistencie nadväzujúceho projektu sa výskumné oddelenie zrušilo a jeho zamestnanci sa po vzájomnej dohode s vedúcim iného aktuálneho projektu a jej odsúhlasení riaditeľom stali súčasťou iného existujúceho alebo novovytvoreného oddelenia. V dôsledku ukončenia riešenia jedného z projektov oddelením č. 215 a neexistencie nadväzujúceho projektu bolo k 31.12.1997 toto oddelenie, na ktorom bol pracovne zaradený aj žalobca, zrušené. Listom riaditeľa žalovaného z 13.1.1998 bolo žalobcovi oznámené, že v súvislosti s nedoriešením jeho zaradenia do úloh ústavu, bude dočasne podliehať priamo riaditeľovi. Boli mu zadané konkrétne úlohy súvisiace s prípravou navrhovaného projektu v problematike modelovania podzemných vôd, ktoré začal vykonávať. Až neskôr sa odmietol sa podieľať na tomto projekte. Dňa 26.2.1998 bola žalobcovi daná a zároveň v tento deň aj doručená výpoveď podľa § 46 ods. 1 písm. a) /správne písm. c)/ Zák. práce v súvislosti so zrušením výskumného oddelenia č. 215. Táto bola rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 07.12.2005, č.k. 7C 234/1998-146 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 09.10.2007, č.k. 5Co 448/2006-179, určená za neplatnú. Následne žalobca listom doručeným žalovanému dňa 29.06.1998 mu oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Žalovaný následne oznámil žalobcovi možnosť pokračovať v práci listom zo dňa 23.07.1998, ktorý žalobca prevzal 28.07.1998 a to na oddelení optických pamätí.

20. K odvolacej argumentácii žalobcu, že mu žalovaný odmietol pri ponuke práce pracovať v oddelení optických pamätí písomne určiť pracovnú náplň, odvolací súd poukazuje na to, že už Najvyšší súd SR ako súd dovolací vo svojom rozsudku zo dňa 21.12.2009 sp. zn. 4MCdo 17/2008 (v ktorom sa riešila otázka platnosti/neplatnosti výpovede z pracovného pomeru danej žalobcovi) doslovne uviedol, že: „už len samotná okolnosť, že žalobca po zrušení oddelenia, na ktorom bol pracovne činný do 31.12.1997, bol zaradený pod priame riadenie riaditeľa a boli mu zadané konkrétne pracovné úlohy, vylučovala nadbytočnosť žalobcu, ktorá by bola v príčinnej súvislosti s organizačnou zmenou (spočívajúcou v zrušení výskumného oddelenia č. 215 k 31.12.1997), t.j. ktorá by bola priamym následkom tejto zmeny. Táto skutočnosť totiž preukazuje, že žalobca mal možnosť žalovaného ďalej zamestnávať a prideľovať mu práce v rámci dohodnutého druhu práce, ktorý nebol vymedzený riešením konkrétneho projektu, ale výkonom prác vedeckého pracovníka I.“

Z uvedeného potom vyplýva, že pracovná náplň žalobcu predstavovala výkon prác vedeckého pracovníka I. (a nemohla byť vymedzená konkrétnymi úlohami na tom ktorom projekte), a preto nebola potrebná ďalšia konkretizácia jeho činnosti v rámci toho ktorého konkrétneho projektu. Pod výkonom prác vedeckého pracovníka I., tak ako správne konštatoval súd prvej inštancie, treba rozumieť tvorivú funkciu, tvorivú činnosť, štúdium nových vecí, nových poznatkov, pričom úlohou je zabezpečovať projekty a spolupracovať pri riešení týchto projektov. Žalovaný teda (i v zmysle záverov dovolacieho súdu) mal možnosť žalobcu (i po výpovedi) ďalej zamestnávať a prideľovať mu práce v rámci dohodnutého druhu práce - výkonu práce vedeckého pracovníka I. podľa pôvodnej pracovnej zmluvy. Funkcia vedeckého pracovníka a jeho náplň práce sa tak prechodom do iného oddelenia nemenila. Žalovaný teda nebol povinný pri ponuke práce v oddelení optických pamätí žalobcovi písomne konkretizovať činnosti, ktoré by tam robil. Podstatné bolo to, že i v tomto oddelení boli potrebné práce chemika (oblasť vedeckého pôsobenia žalobcu) na úrovni vedeckého pracovníka I., čo umožňovalo žalobcovi vykonávať práce vedeckého pracovníka I. i na tomto oddelení. Napokon i samotný žalobca v odvolaní potvrdil, že ak by prešiel pracovať do oddelenia W.. N. - oddelenia optických pamätí - musel by sa síce preorientovať na inú chemickú problematiku, avšak v zásade to nenamietal a po určitom prechodnom období by to nepochybne bol schopný. Žalobca teda sám potvrdil, že výkon vedeckého pracovníka I. v oblasti chémie v oddelení optických pamätí by bol schopný vykonávať. Napokon aj jeho dovtedajšia úloha v oddelení č. 215 - analyzátor fyziologických a patologických vlastností kože na báze neinvazívnych planárnych biosenzorov si vyžadovala prácu chemika, a teda žalobca ani dovtedy nemal písomne vymedzenú pracovnú náplň (konkrétne úlohy) na prácach projektu v oddelení č. 215. Podstatným bolo, že i na tomto oddelení (č. 215) vykonával prácu vedeckého pracovníka I.

v odvetví chémie (bez bližšieho konkretizovania konkrétnych úloh na projekte), čo mal vykonávať i v oddelení optických pamätí. Je potom zrejmé, že žiaden zo zamestnancov u žalovaného nemohol mať vo svojej pracovnej zmluve konkretizované úlohy svojej činnosti písomne (s ohľadom na konkrétny projekt), ale u všetkých bola pracovná náplň definovaná ako výkon vedeckého pracovníka I., nakoľko vzhľadom na rôznorodosť projektov to ani nebolo možné (pri každom novom projekte by sa totiž musela konkretizovať pracovná náplň). Prechodom do iných oddelení sa teda nemenila samotná pracovná náplň toho ktorého vedeckého pracovníka I, ale iba to, že takýto pracovník začal pracovať na inom projekte (avšak stále ako vedecký pracovník I. v určitej oblasti napr. chémie). Pracovná náplň vedeckého pracovníka I. teda nebola vymedzená riešením konkrétneho projektu, ale samotným výkonom prác vedeckého pracovníka I. Z týchto dôvodov bola požiadavka žalobcu na presné vymedzenie plnenia jeho úloh v oddelení optických pamätí nedôvodná. Ak potom žalobca iba z tohto dôvodu odmietol vykonávať prácu vedeckého pracovníka I. v oblasti chémie na oddelení optických pamätí, treba jeho konanie považovať za odmietnutie práce pridelenej mu zamestnávateľom v rámci trvania sporu o neplatnosť výpovede, s ktorým je spojený zánik nároku na náhradu mzdy.

Ako už odvolací súd uviedol vo svojom prvom rozhodnutí, zamestnávateľ, ktorý z dôvodu rozviazania pracovného pomeru prestal zamestnancovi prideľovať prácu, umožní zamestnancovi v zmysle ustanovenia § 61 ods. 1 druhej vety Zákonníka práce pokračovať v práci, ak mu ešte za trvania sporu o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru oznámi (výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosť o prejavenej vôli), že mu znovu bude v súlade s pracovnou zmluvou až do skončenia sporu o platnosť rozviazania pracovného pomeru prideľovať prácu (t. j. prácu, ktorú má zamestnanec pre neho vykonávať podľa pracovnej zmluvy), a ak tak v prípade, že zamestnanec potom nastúpil do práce, skutočne urobí. Prípadná ponuka zamestnávateľa, že bude zamestnancovi až do skončenia sporu o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru, prípadne aj v neskoršej dobe, ak bude pracovný pomer naďalej trvať, prideľovať inú prácu, predstavuje návrh na zmenu obsahu pracovnej zmluvy (§ 36 ods. 1 zákonníka práce); takýmto návrhom zamestnávateľ neumožňuje bez ďalšieho zamestnancovi pokračovať v práci a nemá teda z hľadiska ustanovenia § 61 ods. 1 druhej vety Zákonníka práce žiadny význam, ak ju zamestnanec (ľahostajné z akých dôvodov) neprijal (Rozsudok NS ČR 21 Cdo 1103/2003).

V posudzovanej veci žalovaný (tým, že ho chcel preradiť do oddelenia optických pamätí) umožnil žalobcovi pokračovať v práci resp. mu prideľovať prácu podľa pôvodnej pracovnej zmluvy - výkon vedeckého pracovníka I v odvetví chémie, iba však na inom oddelení (a inom projekte), keďže doterajší projekt na ktorom žalobca pracoval bol ukončený. Nejde teda o prípad, že by žalovaný chcel žalobcovi prideľovať inú prácu, než tá ktorá bola predmetom uzavretej pracovnej zmluvy a teda nešlo tu o prípad zmeny obsahu pracovnej zmluvy. Žalobca by totiž naďalej aj na tomto oddelení vykonával prácu vedeckého pracovníka I. v oblasti chémie. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie totiž vyplynulo, že i na oddelení optických pamätí bola potrebná vedecká práca chemika, čo potvrdili i svedecké výpovede A.. N. V. M.. Vedúca projektu F.. O. N. požiadala o grant pre projekt "(Usporiadané) Nanokompozitné filmy pre optické aplikácie" s dobou riešenia projektu od 01/1999 do 12/2001 s tým, že plánovala zaangažovať pracovníka Chemickotechnologickej fakulty ako spoluriešiteľa projektu. Žalobca by teda našiel uplatnenie (výkon práce vedeckého pracovníka I.) i na tomto oddelení, keďže činnosť na projekte bola spojená s chémiou. Žalobca však nedôvodne (iba s poukazom na to, že mu nebolo písomne špecifikované, aké konkrétne úlohy tam bude vykonávať) vykonávať túto prácu odmietol. Odvolací súd sa potom odklonil od svojho pôvodného názoru, nakoľko bolo dodatočne, v konaní pred súdom prvej inštancie, vykonaním dokazovania preukázané, že činnosť vedeckého pracovníka I. v oblasti chémie na oddelení optických pamätí umožňovala žalobcovi vykonávať prácu podľa pôvodnej pracovnej zmluvy a teda pri zadelení žalobcu do tohto oddelenia, by u neho nedošlo k zmene obsahu pôvodnej pracovnej zmluvy.

21. Pokiaľ ide o samotnú ponuku zo strany žalovaného vykonávať prácu vedeckého pracovníka I. v oblasti chémie na oddelení optických pamätí, v konaní nebolo sporné a bolo preukázané, že žalobca túto ponuku dostal. V tomto smere odvolací súd poukazuje na zhodné výpovede v konaní vypočutých svedkov. Zo zhodných výpovedí svedkov vyplynulo, že žalobca dostal ponuku pracovať ako vedecký pracovník I. v oblasti chémie na oddelení optických pamätí, avšak túto odmietol iba s poukazom, že mu žalovaný odmietol písomne vymedziť, aké konkrétne činnosti bude musieť na danom oddelení vykonávať. I sám žalobca vo svojej výpovedi potvrdil, že je pravdou, že riaditeľ mu poslal list, kde bola ponuka práce v oddelení W.. N., avšak mu boli ponúknuté neprijateľné podmienky. Žalobca si však nevytvoril žiadny projekt, ani žiadnu tému a nechcel sa začleniť ani do už existujúcich výskumných tímov. Jeho konanie potom súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako nedôvodné (s poukazom na

argumentáciu uvedenú v bode 20 tohto rozsudku) resp. ako neochotu vykonávať práce, ktoré mu zadal žalovaný na podklade pôvodne uzavretej pracovnej zmluvy.

K samotným výpovediam svedkov (k ich hodnovernosti) odvolací súd poukazuje na závery nálezu Ústavného súdu SR z 9. júna 2015, sp. zn. III. ÚS 276/2014-29 v zmysle ktorých, „sPOCHYBŇOVANIE objektívnosti výpovedí svedkov a účastníkov konania iba na základe ich kolegiálneho alebo iného rodinného či spoločenského vzťahu bez toho, aby vierohodnosť výpovedí sPOCHYBŇOVALI aj iné, objektívne zadokumentované skutočnosti a dôkazy, by v prípadoch, kedy jediným dostupným dôkazom je práve iba výpoveď účastníkov konania či svedkov majúcich medzi sebou takéto vzťah, viedlo k nemožnosti uniesť dôkazné bremeno navrhovateľom a zároveň by viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ svedeckých výpovedí či tvrdení účastníkov konania“. Nakoľko žalobca neuviedol (a ani nepreukázal) žiadnu skutočnosť, ktorá by sPOCHYBŇOVALA objektívnosť v konaní vypočutých svedkov, odvolací súd považoval ich výpovede (ako dôkaz) za hodnoverné.

22. Zamestnávateľ, ktorý prestal zamestnancovi prideľovať prácu podľa pracovnej zmluvy v presvedčení, že skončenie pracovného pomeru z jeho strany je platným právnym úkonom, môže zamestnancovi, ktorý platnosť skončenia pracovného pomeru neuznáva a ktorý trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával, ešte pred skončením sporu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, znovu začať prideľovať prácu podľa pracovnej zmluvy, a to bez toho, aby musel súčasne súhlasiť so zamestnancom v otázke neplatnosti rozviazania pracovného pomeru. Ak sa zamestnávateľ rozhodne takýmto spôsobom postupovať, teda ak zamestnancovi pred začatím alebo za trvania sporu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru oznámi (buď výslovne, alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o prejavenej vôli), že mu znovu bude v súlade s pracovnou zmluvou prideľovať prácu, tak tým zaniká jeho povinnosť poskytovať zamestnancovi náhradu mzdy odo dňa, ku ktorému ho vyzval k nástupu do práce, lebo zamestnancovi týmto, v súlade s jeho oznámením, že trvá na ďalšom zamestnávaní, umožnil pokračovať v práci. Priznanie náhrady mzdy tak závisí od možnosti a ochoty zamestnanca vykonávať prácu. Ak teda zamestnanec nie je ochotný prácu vykonávať, nemá v tejto dobe nárok na poskytnutie náhrady mzdy. Ako potom správne ustálil i súd prvej inštancie, žalobca listom doručeným žalovanému 29.06.1998 oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Týmto momentom v zmysle § 61 ods. 1 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonník práce vznikol žalobcovi nárok na náhradu mzdy. Táto náhrada mu patrila vo výške priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do doby, keď mu žalovaný umožnil pokračovať v práci. Žalovaný žalobcovi umožnil pokračovať v práci na podklade pôvodnej pracovnej zmluvy na oddelení optických pamätí dňom 29.7.1998 (listom zo dňa 23.07.1998, ktorý žalobca prevzal 28.07.1998). Za toto obdobie, teda od 29.06.1998 do 29.07.1998 žalobcovi patrila náhrada mzdy. Nakoľko žalobca nedôvodne odmietol pokračovať vo vykonávaní práce pre žalovaného, nárok na náhradu mzdy za ďalšie obdobie mu nevznikol. Žalobca si však podanou žalobou (po pripustení zmeny žaloby na pojednávaní dňa 8.6.2016) uplatnil nárok na náhradu mzdy len za obdobie 10./-12/1998 a 1/1999 a nasl. obdobie, kedy mu však nárok na náhradu mzdy (s poukazom na vyššie uvedené závery) nevznikol. V súlade s dispozičnou zásadou ovládajúcou občianske súdne konanie (civilné sporové konanie) a viazanosti súdu žalobným petitom (§ 216 ods. 1 C.s.p.), správne potom súd prvej inštancie žalobu zamietol, nakoľko nemohol žalobcovi prisúdiť iné, než tento žiadal v žalobe. Žalovaný nárok však nebol dôvodný.

23. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov nezostalo odvolaciemu súdu iné, než napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p.

24. Odvolací súd súčasne poukazuje na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu nevyžadovalo potrebu doplnenia príp. zopakovania dokazovania na pojednávaní, nakoľko súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu (t. j. potrebnom pre rozhodnutie) zistil skutkový stav veci. Podľa § 384 C.s.p., odvolací súd zopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu sám iba vtedy, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V danej veci však odvolací súd nebol názoru, že by súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd pri svojom rozhodnutí tak vychádzal iba zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie.

25. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému úspešnému v tomto odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania. O výške náhrady trov tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Podľa § 239 ods. 1 C.s.p. proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť, o ktorej rozhodne súd prvej inštancie (§ 248 C.s.p.).

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).